

Nemiroviča Dančenka. Od tujih pisateljev so čitali največ Sienkiewiczza („Quo vadis?“, „Z ognjem i mečem“, „Potop“, „Pan Volodijovski“), dalje W. Scotta, Cervantesa in Jules Verna. Zelo so „bosjake“ zanimali tudi življenjepisi Puškina, Lermontova, Nekrasova, Bělinskega, L. N. Tolstega in dr., „ker so bili radovedni, kako so ti moške v mladosti živeli in kje so se naučili tako zanimivo pisati.“ Mnogo čitateljev je tudi povpraševalo po spisih Goškega, Andrejeva, Skitalca in drugih najnovejših ruskih pisateljev, toda njih želji se ni moglo ustreči, ker spisi teh pisateljev niso v ministrskem katalogu, izdanem za narodne čitalnice. Nekateri obiskovavci čitalnice so zahtevali tudi takih spisov, iz katerih bi zvedeli, „kako treba v sedanjem času živeti“, „odkod pride zlo na svet“, „kako bi se naučili kateregakoli rokodelstva“, ali pa so sploh hoteli imeti „le nekaj zanimivega.“ — („Russkaja Mysl“ 1905, knjiga 9.). *Fr. Št.*

**William Sharp (Fiona Macleod).** Pred kratkim je na Siciliji, kjer je baš potoval, umrl W. Sharp, angleški pisatelj, pesnik in kritik. W. Sharp je bil star šele 49 let. Po njegovi smrti se je šele izvedelo, da je bil Sharp znan pod ženskim psevdonomom Fiona Macleod. Svoj psevdonom je znal tako dobro skrivati, da je bilo angleško občinstvo celih deset let mistificirano. Nekoč je Fiona Macleod obdolžila Skarpa malega plagiata. Skarp ji je pa dokazal isti pregrešek. Na ta način je znal Sharp vsako sumničanje markirati, da so šele sedaj po njegovi smrti izvedeli za celo skrivnost. — Sharp je bil l. 1856. v Glasgowu. Ko je dovršil študije na domači univerzi, je potoval po Avstraliji in Ameriki. L. 1882. je izdal prvi zvezek verzov „Human Inheritance“; od drugih zbirk njegovih poezij imenujemo: „Earth Voices“ (1884), „Sospiri di Roma“ in „Sospiri d' Italia“. Razen življenjepisnih spominov o Rosettiju je popisal življenje Shelleya, R. Browninga, spisal je monografijo o Saint-Beuvu, slepem pesniku Marstonu itd. Spisal je romane: „Children of To-Morrow“, „A Fellow and his Wife“, „Wives in Exile“, „Silence Form“ in druge. Sharp je bil tudi sotrudnik angleških revij „Quarterly Review“, „Nineteenth Century“, „Fornightly Review“ itd. Pod psevdonomom Fiona Macleod je izdal poleg drugih sledeče zbirke verzov in povesti: „Charais“ (1894), „The Mountain Lovers“, „The Laughter of Peterkin“, „The Dominion of Dreams“, „The Immortal Hour“,

„Wind and Wawe“. Sharp je temeljito poznal francosko, nemško in laško književnost. Zanimivo je to, da je bila Fiona Macleod obče znana imenitna pisateljica, W. Sharp je bil pa skoraj preziran.

*Fr. Št.*

**„Anastazij Zelenec“.** Nemci so slavili v kratkem času jubileje treh svojih pisateljev: Adalberta Stifterja, globokočutnega opazovatelja prirode, in pesnikov Anastazija Grünina in Feuchterslebna. Za nas je Anastazij Grün — Prešernov Zelenec — najbolj — važen, ker je bil rojen Kranjec — Anton Aleksander grof Auersperg. Zibelka mu je stekla v Ljubljani 11. aprila 1806. Otroška leta je preživel tu, sedemletnega so ga pa poslali v „Terezijanišče“ na Dunaj, kjer so se vzgajali pred njim že sinovi Turjaški. Po očetu je podedoval grajščino Šrajbarski turen pri Krškem. V Klinkowströmovem zavodu se je seznanil s Prešernom. Politično je nastopil l. 1848., ko je bil izvoljen v nemški pripravljalni parlament in potem od ljubljanskega okrožja v frankobrodski narodni zbor. Tudi na Kranjskem je deloval kot voditelj tedanjega nemškega liberalizma. Umrl je 12. septembra 1876. Izdal je več pesniških zbirk, ki so mu donesle veliko slavo med Nemci: „Blätter der Liebe“, „Der letzte Ritter“, kjer opeva življenje in dela cesarja Maksimilijana I., „Spaziergänge eines Wiener Poeten“, kjer biča Metternichovo vladno, „Schutt“, v katerem alegorično opeva nastanek nove dobe na starih razvalinah. Malo priznanja je našel s satiričnima epičnima spevoma „Nibelungen im Frack“ in „Der Pfaff vom Kahlenberg“, zelo pa so ugajale „Volkslieder aus Krain“, prevodi slovenskih narodnih pesmi.

880

**Drobne književne vesti.** Nedavno je umrl v Parizu Alfons Allais, eden izmed najbolj duhovitih humoristov francoskih. Svoje literarne poizkuse je najprej objavljaval v listu „Chat Noir“, potem je pisal za velike pariške dnevne imenitne podlistke; njegovo večje delo je „Affaire Blaireau“, v katerem parodira znano Dreyfusovo afero. — Bolgarska pisateljica Ana Karima je izdala prvi zvezek povesti pod naslovom „Razkazi“; v knjigi se nahaja enajst krajših povestic, od katerih so nekatere že bile objavljene v listu „Misl“. Gospá Karima je prva bolgarska pisateljica, ki ima častno mesto v bolgarski književnosti. Oprema knjige, ki velja en lev in dvajset stot., je krasna.

